

POVĚZTE TO I PETROVI

MARTIN K.

(Tursko, červen 2009)

Druhý termodynamický zákon hovoří o tom, že když nepřidáváme energii, věci spějí k záhubě. Kdybych například udělal hromádku kamení, nechal ji tak a nedodával energii, za jeden den bude níž. A za týden ještě níž. A kdybychom měli dost času, tak přijde den, kdy všechno, co kdy bylo postaveno, bude zpátky rozložené. Tak praví Hospodin. Polovina vědy tomu ale věří jinak. Věří, že kdybych postavil hromádku z kuliček a přišel za týden, hromádka by byla níž. Kdybych pak přišel za čtrnáct dní, byla by ještě níž. Ale když bych přišel za milion let, tak se z kuliček postaví hrad. Nevím, jak to přesně funguje s milionem let. Zdá se, jako by milion let nebyl jenom milionkrát jeden rok.

Když se na tento zákon dívám duchovně, uvědomuji si určitý tlak. Nevím, jestli to vnímáte i vy. Je to tlak, který nám nedopouští přestat přidávat energii. Protože když do čehokoliv přestaneme investovat energii, ďábel se postará o to, aby věci pomaličku chátraly. A nejedná se jenom o věci všedního dne, ale i o naši duši, shromáždění nebo manželství. Připomíná se mi, že mi kdysi dávno Bůh ukázal jeden obraz. Viděl jsem člověka, který šel po schodech nahoru. Byl to eskalátor, který jel dolů. Eskalátor nejede moc rychle, ale když ten člověk přestal šlapat nahoru, jel dolů. A proto je potřeba jít. Bůh mi ukázal, že člověk má projít sadou takových eskalátorů. Na eskalátoru dokážete vyjít na nějaké místo a zůstat tam. Je naděje, že člověk už něčeho dosáhl. Můžete si o některé věci říct: O tom není pochyb, s tím už nebudu muset bojovat. Dosáhnete vítězství, které vás povzbudí vydat se na další eskalátor.

Mluví o tom i „Russellova křivka“. Víte, co je Russelova křivka, nebo Russellova spirála? Ten pojem v knihách opravdu nenajdete. ☺ Russel je jeden bratr, který kdysi na konferenci nakreslil spirálu a vyprávěl o principu vítězení. Křesťan začíná na vnějším kruhu spirály, překonává různé věci a postupně se posouvá dovnitř. Když ale dokončí

plný kruh, může se stát, že znova narazí na problém, u kterého měl pocit, že už nad ním zvítězil. A říká si: To není možné, myslel jsem, že tato věc už je za mnou. Ale záměrem této spirály je schopnost znova vítězit v hlubší a hlubší míře. Pamatuji si, jak se jeden bratr roky ptal: „Kam máme vystoupit výše? Kam výše, kam výše?“ A dnes ho vidím, jak na shromáždění přichází dopředu a sám povzbuzuje, abychom vystoupili výše. Říkám si: „Chvála Panu!“ protože vidím důkaz Boží schopnosti změnit člověka.

Jestli jste dobře poslouchali, tak to je slovo, které nám Bůh dnes říká. Už při otevření shromáždění, dětském slovu, chválách a dalších komentářích. Bůh dnes říká, že nás chce proměnit. Ví někdo, kam až nás Bůh chce proměňovat? Až do přirozenosti Boží, kdy položíme svoji vlastní přirozenost a charakter. Ale to už není v lidských silách. Nikdy jsem to nezkoušel, ale je prý dokázáno, že člověk nemůže sám sebe udušit. Mám pocit, že když se budete snažit úplně zadržet dech, nakonec omdlíte. Existuje nějaký sebezáchovný reflex, který nedopustí člověku, aby zahubil sám sebe. A stejný princip je i v naší duši. Nedokážeme zahubit svou vlastní přirozenost, protože jsme to my sami. Potřebujeme někoho třetího, aby nám pomohl, abychom se mohli změnit. Protože změna naší vlastní podstaty a charakteru není jenom úkol, ale naděje a zaslíbení.

Když vám Bůh zjeví vás samé, máte najednou problém, protože uvidíte, jak jste jiní než Bůh. Chcete se Mu přiblížit, a tak se v určitém duchovním mládí rozhodnete, že se změníte. Změníte jednu věc. Například přestanete kouřit. Později změníte i druhou věc, například přestanete plivat. Potom změníte třetí věc a čtvrtou věc, a tím vyčerpáte seznam vnějších věcí. Ale Bůh vám říká, že to ještě není zdaleka ono. A když se srovnáváte s Bohem, zjistíte, že už víc neumíte. „Vždyť to je moje přirozenost, moje povaha, můj charakter, takový přece jsem!“

Po tomto zjištění se vám naskytne dvě možnosti. První, řekl bych, je církevní, náboženská. Jde o náboženskou „formu“. Prostě si řeknu: dost. Nekouřím, neplivu, mám hezkou kravatu a děti přichází na shromáždění hezky učesané. Jde o věci zevnějšku. Mimochodem, právě včera,

když jsem dával děti do postele, nám Pán mluvil o zblílených hrobech.¹ Jedná se o věc, která jednou potká každého věřícího, a je potřeba nad ní zvítězit. Dospějete do stavu, kdy si myslíte, že jste docela fajn lidi. Znáte to? Když se někdy například podívám na svoji rodinu na shromáždění, myslím si: Jsme taková krásná věřící rodinka. Jsme hezky oblečení, děti jsou hezky učesané, každý jsme si přinesl svoji taštičku s Biblií, je to moc hezké. A když to vidím, vždycky si říkám: Bože, pomoz nám, necht' na tom člověk neustane. Vnímáte to nebezpečí, že člověk se může zastavit a jeho charakter a podstata se nezmění? Člověk ustrne na tom, že „ono to vypadá dobře“, ale nemění se. Vidím to na dětech, vidím to na každém z nás a doma, a proto se proti tomu doma vzpíráme. Říkám: „Bože, nedopust', abych zůstal stejný. Nedopust', aby se Ti můj charakter nepodřídil.“

Když na toto téma hledáme v Bibli, zjišťujeme, že Bůh má svoje způsoby. A že Bohu můžete dát na základě vašeho volání právo. Mnohokrát jsem říkal: „Bože, dávám Ti právo. Dokonce Tě žádám. Možná Tě i zavazuji skrze lásku, kterou máš ke mně, abys mě neposlechl. Abys mě neposlechl v dobách, kdy si budu chtít dělat vlastní věci. Prosím, abys nepolevil a neustal.“ Tato rozhodnutí musí člověk dělat v dobách, kdy je mu dobře. Je to podobné, jako žádat trenéra: „Neodpusť mi, když budu volat, abys přestal.“ A Bůh na to čeká a použije naši touhu po změně k tomu, aby si někdy i zakryl oči a uši. Někdy nás Bůh v správném okamžiku nevysvobodí, a tím nás vysvobodí.

My lidé máme tendenci vysvobozovat. Je mi to hrozně líto, protože to často vidím okolo sebe, a nejenom ve světě, ale i u křesťanů. Je to jakési ochranářství, kterým nedopouštíme Bohu, aby vysvobodil svým způsobem, ale vysvobozujeme my sami. Vysvobozujeme své děti z agonie a duchovního nebezpečí a nedopouštíme, aby na ně život dolehl a něco zbudoval. Ale Bůh sám znovu a znovu dopouští životu, aby vykonal, co má. A vždy přitom stojí po boku a je k dispozici. S dětmi to také musíte projít. Není to tak, že se tváříte, že se vás to netýká, Ale stojíte po boku a dopouštíte změnu. A pokud milujete Boha, zjistíte, že to máte rádi. Okamžik, kdy vás Bůh vychovává, vám je bližší než cokoliv jiného. Bůh

---

¹ Matouš 23:27 – „Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste se připodobnili hrobům zblíleným, kteříž ač se zdadí zevnitř krásní, ale vnitř jsou plní kostí umrlčích i vši nečistoty.“

dopouští, aby na vás věci dopadly, a vy zjišťujete, že je ve vás ještě něco, co je potřeba změnit. Dnes jsem mluvil s několika lidmi, kteří mi jinými slovy říkali totéž. Říkali: „Vidím, že Bůh něco dělá, a zjišťuji, že to je dobře a že to chci. Chci to víc, než aby ustal.“ To je naděje, kterou máme. Tuto naději potřebujeme dnešního dne posilovat, protože pokud to neučiníme, eskalátor pojedou dolů.

Je několik lidí, na které jsem poslední dobou myslel, u kterých vidím Boží schopnost změnit podstatu člověka. Jedním z nich je apoštol Pavel. Apoštol Pavel jsou totiž dva různí lidé. Boží slovo dokonce mluví o změně jména. O čem mluví jméno? O charakteru. O čem ještě mluví jméno? O rodině, že? Každý máme jméno, a to nás řadí do rodové linie. Můžete si namlouvat, jak chcete, že se vás to netýká. To není pravda. Je v tom totiž záměr. Jednou jsem se dohadoval s Bohem: „Bože, Ty jsi to tak zkomplikoval! Proč člověk musí dědit, proč existuje genetika?“ Rozumíte mi? Proč musím být jako rodiče? Dostal jsem do vínku vlastnosti, se kterými se teď musím prát. Proč je v krvi člověka charakter? Nechcete ten charakter, ale máte ho a pořád na něj narážíte. Jako kdybyste nechtěli mít určité znamínko, ale nemůžete si pomoci a ovlivnit to.

Na tělo Bůh nedbá, tělo je jenom tělo. Ale co váš charakter? Kdybyste například zareagovali, jak je vám přirozené, zareagujete jako vaši rodiče. Je to tak? Jako Češi, jako tato kultura. Je to přirozené a je to součástí vás. Dokonce je to i součástí každé vaší buňky. Jestli se nepletu, tak úplně celá genetická informace je součástí každé jedné buňky. Kdybych vzal kousek kůže, ve které by byla nějaká buňka, byl by v ní obsažen celý charakter mých předků. Není to děsivé? Ani nevím, kolik buněk vůbec máme. Určitě je to ale v trilionech nebo nějakých takových velikých číslech. Představte si tedy, že vaše bytost se skládá mnohonásobně z vás samých. Nemůžete si ostříhat vlasy ani obrousit kůži nebo useknout ruku. Pokud v sobě máte pýchu, tak je ve vašich střevech, ledvinách, očích, uších, patě, nehtu, oku a v každém vlasu. Rozumíte tomu?

Myslíte, že je možné zbavit se všech svých buněk? Víme, že se provádějí transplantace různých orgánů, ale transplantace všech buněk? Přišli byste k lékaři a řekli: „Pane doktore, prosím vás, potřebuji vyměnit

všechny buňky v těle.“ On se bude divit: „A co by vám zbylo? Vždyť všechno, co máte, je z buněk.“ Všechno ve vašem těle jsou buňky a každá vás obsahuje. A proto když to chceme změnit, potřebujeme Boží zásah.

Proto jsem se tehdy dohadoval s Bohem. Uvědomoval jsem si totiž principy, které Bůh ustanovil. Říkal jsem: „Bože, cos mi to udělal? Chci se zbavit svojí přirozenosti, ale já se z ní skládám. Je to ve mně úplně všude.“ A Bůh mi řekl: „V tom je právě tvoje naděje.“ – „Bože, a kde je v tom moje naděje?“ ptal jsem se. „Protože genom, nebo genetická informace, kterou máš, obsahuje celý tvůj charakter. A je součástí všeho, co je v tobě.“ Pořád jsem tomu nerozuměl a ptal jsem se: „Bože, to já vím. Ale kde je v tom má naděje?“ A Bůh odpověděl: „Naděje je v tom, že jsem ti chtěl dát jiné dědictví.“

Bratři, uvědomujeme si tu naději? Tohoto slova se nevzdám. Minimálně ve vlastním životě nedopustím, abychom uvěřili čemukoliv menšímu, než že Bůh chce, abychom byli jako On. Nejen, že já, Martin, budu dělat jiné věci. To je náboženské. Tím hlavním záměrem je, že každá moje buňka ponese jinou genetickou informaci. Přirozená genetická informace mě totiž nutí jednat podle mojí přirozenosti. Ale Kristus byl první, který nám ukázal, a tak dal naději, že každá buňka v mojí bytosti bude zjevovat Boží charakter. Potom když se budu chovat přirozeně, budu myslet, mluvit a jednat jako Bůh. Bůh bude součástí každé mé buňky. Každá jedna jediná buňka ponese známky Boha. Známky Božího jednání, Božího přemýšlení a Jeho charakteru. Někdy si uvědomuji, že v nějaké situaci nejednám, jako by jednal Bůh. Když to vidím, prorokuji a vyznávám změnu nad svým charakterem a jednotlivými věcmi.

Stejně jako apoštol Petr a apoštol Pavel byli proměněni v úplně nového člověka. Byla to změna jména a charakteru. Bůh s oblibou mění jméno člověku. Existuje zaslíbení o jménu, které se týká i nás? Nemluví o tom, že Bůh zaslíbil Jákobovi nové jméno, ale že změní moje jméno. Písmo ve Zjevení říká: „Napíšu na něj nové jméno.“ A komu? „Tomu, kdo zvítězí.“² Je to trochu nejisté, jakoby ano a ne. ☺ Bůh říká, že nám dá kamének, na který napíše naše nové jméno. Dá nám nový charakter. Ale

---

² Zjevení 2:17 – „Kdo má uši, slyšiž, co Duch praví církvím: Tomu, jenž vítězí, dám jísti mannu skrytou a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá.“

komu? Tomu, kdo zvítězí. Co se stane těm, kteří nezvítězí? Ti, kteří nezvítězí, budou mít staré jméno a starý charakter. Budeme to jméno znát. Víte, co to znamená? Nové jméno totiž nezná nikdo, jenom ten, kdo ho přijímá. Dostaneme tedy nové jméno, které všichni neznají.

Co znamená v Bibli znát? Znamená to mít obecenství a vztah. Dokonce mít intimní známost. Mimochodem, pokud máte Bibli, kde se píše něco jiného, než že „Adam poznal Evu“, tak ji vyhod'te. Ten překlad totiž zastihuje jednu z nejmocnějších Božích myšlenek. Protože pokud chcete být změněni, musíte být v Boží přítomnosti. Pokud chcete počít a zplodit Krista, Bůh vás musí poznat a vy musíte poznat Boha. Pochopitelně na duchovní rovině. Boj, který se odehrává, je o tom, jestli nám zůstane staré jméno a povaha, nebo dostaneme nové jméno.

Víte, lidé a svět vás znají po starém jménu. Je to určitá povaha a charakter. Lidé o vás něco vědí. Například potkáte někoho, kdo vás znal jako nevěřícího. Třeba spolužáka ze základní nebo ze střední školy. Pro mě je to vždy určitý test. Poznají vás, koukají na vás a říkají: „Vždyť to ale nejsi ty!“ Víte, co myslím? „Ty jsi přece takový nikdy nebyl. Neměl jsi rád tyhle věci, měl jsi rád jiné věci...“ A na druhou stranu, víte, co je jedna z nejděsivějších věcí, kterou vám někdo může říct? „Ty ses vůbec nezměnil.“ Anebo: „Člověče, ty jsi celý táta.“ „Ty jsi celá máma.“ To mě vždycky žene na kolena. Říkám: „Bože, to přece není možné. Nemůžu být v Tvoji přítomnosti, a neměnit se.“ Když vás někdo potká a začnete si spolu povídat, měli by po chvíli zapochybovat: „Je to on, není to on?“ A musí říct: „Člověče, ty ses strašně změnil.“ Chvíli neví, jestli je to dobře, nebo špatně, a možná si i chvíli budou myslet, že je to špatně.

Potřebujeme začít fungovat tak, že dojde ke změně. Ne kosmetické změně navenek, protože to staré znova vyhřezne. Ale musíme se reálně změnit. Ve věcech, ve kterých jsme nepodobní Bohu, Mu musíme být podobní. Změna apoštola Petra je jednou z největších změn. U apoštola Pavla byste si ještě mohli říct, že to myslel dobře, ale měl špatné poznání. Ale Petrovi se absolutně změnila povaha. Petr předtím a Petr potom jsou dva lidé, kteří si jsou nepodobní. Věříte ve změnu charakteru? Minimálně polovina lidí se přihlásila, takže můžeme pokračovat. Abych případně nezdržoval. ☺ A věříte v potřebu změny svého charakteru? Většina lidí se přihlásila, proto budeme pokračovat. ☺ Máme potřebu změny charakteru.

Chci vám předložit naději, která existuje. Naději v to, že nás Bůh může změnit. Nejenom, že se budu chovat trošku jinak, ale že Bůh změní každou moji buňku a s ní samu povahu.

Jaký měl apoštol Petr charakter před a po změně? Před změnou byl impulsivní, chtěl zachovat svůj život, byl zbabělý. Všude chtěl být první a nedržel slovo. A na konci? Když něco řekl, mohli jste se na něj spolehnout. Byl nebojácný, byl příkladem nebojácnosti. Všichni, kteří ho předtím znali, museli říkat: „To přece není Petr!“ Když předtím Petr mluvil, mnohdy to vůbec nemělo hlavu a patu. Petr byl nevzdělaný rybář a často se to projevovalo. Dokud mu něco nezjevil Bůh, Petr častokrát mluvil nesmysly. Všimli jste si, že někdy Petr mluvil z Boha, ale cokoliv řekl ze sebe, nedávalo smysl? „Postavíme tři stánky, Pane...“³ Nebo: „Ježíši, ne, ne, tam nesmíš chodit, to se ti nesmí stát...“ – „Jdi za mě, satane,“ musel ho napomenout Ježíš.⁴ „Pane, do vězení s tebou půjdu, až na smrt!“ – „Petře, než kohout třikrát zakokrhá...“⁵ Všimněte si ale Petra později. Měl neuvěřitelnou moudrost. Lidé se tomu divili. Říkali: „Vždyť není učený. Co to mluví? Vždyť to je jenom rybář. Co to říká?“⁶

Ve svém životě jsem prožil to samé. Ještě než jsem něco dořekl, ostatní už říkali: „Ou, ou...“ Když jsem byl dítě, máma vždycky obrátila oči v sloup, ale já jsem to nechápal. Jak jsem vyrůstal, začal jsem si toho všímat. Když jsem něco řekl a viděl jsem, jak někdo obrací oči v sloup, uvědomil jsem si: To byla zase hloupost. Jednou ke mně přišel jeden bratr a říkal: „Víš co, v Bibli se píše, že když nemáš moudrost, tak se modli, a Bůh ti ji dá.“ A tak jsem se modlil. Několikrát denně jsem prosil: „Bože, dej mi moudrost, dej mi moudrost, dej mi moudrost...“ A Bůh něco udělal.

---

³ Lukáš 9:33 – „I stalo se, když oni odešli od něho, řekl Petr k Ježíšovi: Mistře, dobrét' jest nám zde býti. Protož udělejme tuto tři stánky, tobě jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden, nevěda, co mluví.“

⁴ Matouš 16:22-23 – „I odved ho Petr na stranu, počal mu přimlouvati, řka: Odstup to od tebe, Pane, nestaneť se tobě toho. Kterýžto obrátiv se, řekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.“

⁵ Lukáš 22:33-34 – „A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti. On pak dí: Pravím tobě, Petře, nezazpívát' dnes kohout, až prve třikrát zapříš, že neznáš mne.“

⁶ Skutky 4:13 – „I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali.“

A Bůh něco dělá. Proto věřím, že nesmíme ustát a říct si: Ten člověk je obdarovaný, na to já nemám. Když to totiž řeknete, už jste prohráli. Pokud jste si řekli: No jo, bratr duCille je moudrý. Mě se to ale netýká. Nebo tenhle bratr, tamten bratr. Tahle sestra, nebo tamta sestra. Pokud takto přemýšlíte, ukrátili jste Boha o schopnost udělat změnu ve vás.

Jednu z věcí, kterou člověk musí uchopit, je ambice. Do určité míry i vysoká ambice, kdy člověk řekne: „Bože, chci být Tvůj syn. Chci mít charakter jako Ježíš Kristus. Chci mít moc a autoritu, jakou měl Ježíš Kristus.“ Věříte, že je to možné? Věříte, že se to týká vás? Věříte, že když vy promluvíte, tak bude mluvit Bůh? Že když promluvíte, tak v tom bude Boží charakter, povaha, Boží moudrost a autorita? Když toto ale řeknete v tradiční církvi, hned po vás jdou. Není to teorie, už jsme to zkoušeli. Řekli nám: „Jste pyšní!“ „To je pýcha!“ Řekli nám, že jsme pyšní a že si uzurpujeme to, že chceme být jako Bůh. A vždy připomenou, že přesně na tom padla Eva. Že chtěla být jako Bůh. „Adam a Eva chtěli být jako Bůh, a proto padli. A vy děláte stejnou chybu, když říkáte, že chcete být jako Bůh. A proto padnete.“

To je ale základní nepochopení. Vždyť Bůh nás sám žádá, abychom byli svatí, jako On je svatý. Nebo se i Pán Bůh rouhá? Lidé říkají, že tento verš neberou doslovně, ale obrazně. Já ho ale doslovně беру a věřím, že bychom měli mít takovou ambici. Ambici Boží změny v nás. Že budeme přemýšlet jako On a že z našich úst poplyne Boží moudrost. Budeme plní autority, prorockého slova a citlivosti v duchu. Nebudeme s věcmi jednat jenom na základě svého dojmu. Ale uvidíme v duchu a budeme pro okolí stejně zvláštní jako Ježíš. Za Ježíšem chodili lidé a mluvili s Ním, ale často Mu vůbec nerozuměli, protože On mluvil na jiné rovině. Mluvil a oslovoval věci rovnou v duchu.

Podobně to často bývá s dětmi. Děti za vámi přijdou a zeptají se, jestli si něco můžou vzít. Ale vy jim odpovíte, aby šly a omluvily se svému sourozenci. Zaraženě na vás hledí a přemýšlí, jakou to má souvislost. Ale vy víte, proč to děláte, a že oslovujete určitou věc přímo v duchu. Myslíte si, že to dokážete sami ze sebe? Ne. Je to něco, co dokážete v Kristu. Bůh si vás použije a vy budete vědět, že to nejste vy sami. Boží způsob jednání a charakter totiž nelze nacvičit. Ani způsob, jakým chce Bůh vést shromáždění. To bychom se museli dopředu dohodnout

a říct jednomu, aby otevřel shromáždění, druhému, aby řekl určitý verš, třetímu, aby zazpíval jistou písničku. Bylo by to hrozné. Nejde to nacvičit, protože pokud chcete jednat v duchu, musíte odložit sami sebe a všechny své ambice, představy, touhy a agendy. Musíte slyšet a nechat se vtáhnout do toho, co dělá Bůh.

Vidím obrovskou naději, kterou má Bůh pro změnu. Nemuseli jsme mluvit o Petrovi, ale mohli jsme si vybrat kterýkoliv jiný charakter. Podívejme se ale, co udělal Ježíš v Petrovi. Co myslíte, že byla zásadní věc, která změnila Petra? Ježíš mu odpustil. Petr se potkal s Ježíšem a s Jeho charakterem. Střetl se s něčím, co nebylo z tohoto světa. Jakou reakci Petr od Ježíše čekal? Co by se mělo stát s Petrem potom, co zapřel Ježíše? Měl být zavržen. Co se stalo potom, když Petr Ježíše zapřel? Nic, protože Ježíš a Petr se naposled viděli na dvoře, když Ho Petr zradil. Rozumíte mi? To je konec. Víte, když se člověk rozloučí s někým v dobrém, bolí to, ale netrpíte výčitkou. Když se ale člověk rozloučí tak, že Ježíše zradí, a potom už nemá druhou příležitost, je to strašné. Petr by totiž normálně druhý den ráno za Ním přišel a řekl: „Mně je to tak líto, Pane.“ Ale on už neměl druhou šanci. A tak musel zůstat v zavržení.

Petrovi nic nenapovídalo, že mu Pán odpustil. Snad až na jednu věc. Ježíš mu věnoval pohled. Píše se, že když kohout zakokrhá, podíval se Ježíš na Petra. Co se stalo následně? Petr vyběhl ven a hořce plakal. Vždy, když jsme ještě jako děti soutěžili a hledali zvířata a kytky v Bibli, byl jsem jediný, kdo našel „hořce“. ☺ A od té doby si to pamatuji. Petr hořce zaplakal. Jaký mohl mít Petr pocit? Nehodnosti a nenáležení. Zklamání nad sebou samým. „Bůh mě už nemůže přijmout.“ Petr najednou uzřel sám sebe. Byl konfrontován s realitou sebe sama, ze které se nedalo vymanit. Předtím mohl mít Petr možná pocit, že chodí s Bohem a Bůh si ho vybral pro to, kým je. Ale teď přišlo to zjištění. Zjištění nejenom toho, že jste zklamali, ale zjištění celého obrazu. Celé chůze s Kristem. Říkáte si: A On to věděl! Petr si uvědomil, jak se k němu Ježíš choval, a říkal si: Já jsem si myslel, že to neví. Protože to, jak se ke mně choval, vůbec neodpovídalo tomu, že by to věděl. Ježíš se se mnou bavil a zastavil mě, až když jsem Mu začal říkat o svém hrdinství. Jak ho nikdy nezapřu. Ale když Petr Ježíše zapřel a Ježíš se na něj podíval, Petr pochopil, že nemá vůbec nic. Pochopil nejen to, že má zkažený charakter, ale

i neschopnost ho změnit. V takové situaci „chodíte kanálama“ a skrýváte se, protože máte pocit, že to o vás všichni vědí. Celé nebe to ví, a tak si říkáte: Já už nejsem započten mezi ty, kteří mají naději. Potom, co se provalila realita Petra, už se mě to netýká. Ježíš mi už nemůže odpustit.

Petr byl jeden z Ježíšových nejbližších. Blíž Mu byl možná už jenom Jan. Nemusel s Ježíšem jít poté, co Ho zajali, ale šel. Šel, a přesto Ho zradil. Rozumíte té hloubce zápasu, který Petr prožíval? Věřím, že určitou agonii bychom měli zakusit všichni. Zjistit, že nejsme schopni se sami změnit. Že máme chuť vydat se Bohu, ale naše oběť není dostatečná. Na tom místě byl i Petr.

Pojďme se teď podívat na vzkříšení do 16. kapitoly Marka. Doufám, že evangelium Marka máte ve svých Biblích celé až do konce. Pokud ne, tak si určitě pořídte jiný překlad Bible. Marek 16:1:

„Když pominula sobota, Maria Magdaléna a Marie Jakobova a Salome nakoupily vonných věcí, aby přijdouce, pomazaly Ježíše. A velmi ráno vyšedše první den po sobotě, přišly k hrobu, an již slunce vzešlo. I pravily vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových? (A vzhlédše, uzřely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi. A všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici, oděného rouchem bílým. I ulekly se. Kterýžto řekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského ukřižovaného.“ Anděl se jich na nic neptal, protože andělé vědí. *„Vstalt' jest, není' ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili.“* Mládenec byl anděl, který jim zvěstoval, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých. A v sedmém verši se to píše: *„Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi.“*

Rozumíte tomu? Nebe v těchto verších píše několik příběhů zároveň. Sledujte v tom i Petrův příběh. Všimněte si Boží schopnosti pomínout a nepočítat. Vidíte Boží důraz na to, aby oznámili Petrovi, že není vynechán? Že nebe to vidí jinak? Protože Ježíš je Bůh a dívá se na jeho příběh jinak a vidí jiný konec. Boží schopností je změnit člověka a jeho povahu až do konce. Proč Bůh v tak důležitém a historickém okamžiku zmíní právě Petra? Uvědomujeme si, o čem Bůh mluví? Dává naději na změnu. Nespokojte se s něčím menším! Bůh říká: „Vyříd'te to všem, a obzvláště Petrovi.“ Protože Bůh s ním počítá a pro Něj neskončil. Bůh se na něj nedívá z místa, ze kterého se rozešli. Když ženy přišly za

učedníky, Petr nejspíš tiše seděl v koutku. A uprostřed vyprávění se najednou obrátí na něj a předají mu speciální vzkaz. A co mu měly říct?

„Žeť vás předejde do Galilee. Tam jej uzříte, jakož jest pověděl vám.“

Jinými slovy jim říká, aby šli, protože On jde před nimi, a bude je tam čekat. Zkusme si to složit dohromady a podívat se proto i do Jana 20,1-4:

„První pak den po sobotě Maria Magdaléna přišla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uzřela kámen odvalený od hrobu. I běžela odtud a přišla k Šimonovi Petrovi a k jinému učedníku, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili. Tedy vyšel Petr a jiný učedník, a šli k hrobu. I běželi oba spolu. Ale ten druhý učedník předběhl Petra, a přišel prve k hrobu.“

Proč myslíte, že se Petr taky běžel podívat? Za prvé se chtěl přesvědčit, jestli Ježíš opravdu vstal z mrtvých. A za druhé, jestli Ježíš vstal z mrtvých, pro Petra existovala naděje na změnu. Petr totiž věděl, že anděl by mu neposlal vzkaz, kdyby neexistovala naděje na změnu. Petr věděl, že jako Ježíšův zrádce nemůže být tím, který povede Jeho církev. Ale to, že ho Ježíš zavolal a zdůraznil právě jeho jméno, mělo obrovský význam. Znamenalo to, že jej nebe zná. Vzpomínáte si, když nebe řeklo: „Ježíše znám, o Pavlovi vím, ale kdo jsi ty?“⁷ Protože nebe nezná každé jméno. Ale když nebe řeklo: „Vyřid'te všem a obzvláště Petrovi,“ Petr pochopil. Pochopil, že jej Bůh může změnit, a on bude moct činit věci, které po něm Bůh chce, a které není schopen činit sám ze sebe. A proto když Petr a Jan přišli k hrobu a uviděli na vlastní oči, uvěřili. Proč si myslíte, že uvěřili až tehdy? Co tam viděli? Píše se:

„Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzřel prostěradla položená, a rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláště svinutou (neboli složenou) na jednom místě. Potom všel i ten druhý učedník, kterýž byl prve přišel k hrobu, a uzřel i uvěřil. Nebo ještě neznali Písma, že měl Kristus z mrtvých vstáti.“ Co tam viděli? Já to přečtu ještě jednou: *„I uzřel prostěradla položená,*

---

⁷ Skutky 19:15 – „Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste?“

a rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláště svinutou na jednom místě.“

Představte si, že by Ježíše někdo ukradl, že by ho někdo odnesl. Umíte si představit, že by Ježíše někdo kradl a vzal ručník a rychle ho tam ještě před odchodem skládal? S tím, že venku hlídali římsí vojáci? To je nepřirozené, že? Kdyby Ježíše někdo kradl, tak by ho určitě nevymotával z prostěradel, ale nechal by ho zabaleného, tak jak je. Anebo by to udělal ve velkém spěchu a oni by prostěradla našli zakopnuté někde pod lavicí. V každém případě je obraz, který uzřeli, musel absolutně přesvědčit o tom, že Ježíš vstal z mrtvých.

Věděli, že ten způsob byl Jeho a že by to nikdo jiný neudělal. Ježíš si třetí den sedne, protáhne se a složí prostěradla na stranu. Pak vezme šátek z hlavy a pěkně jej narovná. Dovedete si to představit? Je to neuvěřitelná myšlenka. Vnímáte ten Boží výsměch? Venku stojí vojáci a Ježíš vevnitř sedí a potmě si skládá prostěradla. Nebo možná některý z Jeho andělů ty věci skládá za Něj. Sedí tam, povídají si a skládají roucho. A Ježíš mu říká: „Prosím tě, slož to obzvláště pečlivě, protože přijde Petr s Janem.“ ☺

Dovedete si představit, jak Bohu záleží na člověku? Bůh Petrovi a Janovi zanechal dvojí vzkaz. Jeden, aby uvěřili. A ještě předtím jim zanechal druhý – aby věděli, čemu mají věřit. A řekl: „Vyřídte i Petrovi.“ Mohl bych o tom mluvit určitě do večera, protože v Bibli je mnoho příběhů, a v každém z nich to najdete. Například v příběhu o Jákobovi nebo o Rút a Noemi. Mějte ale na mysli Boží touhu pro vás, abyste se do poslední buňky zbavili toho, kým jste, a byli Boží. Minulou neděli jsme si s jedním bratrem povídali o tom, že lidé kolem nás budou říkat, že jsme „celý táta“, a budou myslet Hospodina. To je naše naděje. Že když někdo uvidí, jak jednáme, řekne: „Ty jsi celý Pán Bůh.“ Amen? Anebo: „Člověče, ty jsi celý brácha. Ten nejstarší. Ježíš.“

To je moje naděje. A jeden z důvodů, proč jsem na tomto shromáždění, je, že se mnou tuto naději sdílíte. Kdokoliv sdílí tuto naději, nechť zvěstuje toto slovo. Nechť zvěstuje, že Bůh nás povolal, abychom vešli do Jeho přítomnosti. A skrze setkání s Bohem a střet s Ním se změní naše chůze, přemýšlení a způsoby. Už nebudeme více my, ale Bůh. Věříte-li

tomu, Bůh vám požehnej a setkejte se s Bohem. Travte čas s Ním, aby vás proměnil.

Bůh vám mocně požehnej a „vyřídte to obzvláště Petrovi“!